

MICHAEL MOORCOCK

UKÁZKA
Z ROMÁNU

Elrik

Z MELNIBONÉ

Tyrkysové moře bylo ve zlaté záři časného večera poklidné a u zábradlí lodi stáli mlčky dva muži a dívali se na sever k mlžnému obzoru. Jeden byl vysoký a štíhlý, zabalený do těžkého černého pláště, a jelikož si nenasadil kápi, bylo vidět dlouhé, mléčně bílé vlasy; druhý byl malý a zrzavý.

„Byla to dobrá žena a milovala tě,“ pronesl mužík posléze. „Proč jsi ji tak znenadání opustil?“

„Dobrá žena to byla,“ přisvědčil ten vysoký, „ale za lásku ke mně by drazo zaplatila. Ať se vydá do své země a zůstane tam. Jednu ženu, kterou jsem miloval, jsem už zabil, Chmurlune. Nechci zabít další.“

Chmurlun pokrčil rameny. „Občas si říkám, Elriku, jestli ten tvůj temný osud není výplodem tvých provinilých nálad.“

„Možná,“ opáčil Elrik lehkovážně. „Ověřovat tuto teorii nicméně nehodlám. Už o tom nemluvme.“

Moře pěnílo a hučelo, vesla krájela hladinu a poháněla loď k Dhakosu, hlavnímu městu Džarkoru, jednoho z nejmocnějších Mladých království. Před necelými dvěma roky džarkorský král Dharmit zahynul při nešťastném nájezdu na Imrryr a Elrik se do slechl, že Džarkořané viní z královy smrti jeho, ačkoli na ní žádný podíl neměl. Na jejich názoru mu nesešlo, neboť stále pohrdal většinou lidstva.

„Do hodiny se setmí a v noci zřejmě nepoplujeme,“ řekl Chmurlun. „Asi půjdu spát.“

Elrik se chystal odpovědět, když vtom ho najednou přerušil vysoko posazený křik z vraního hnízda.

„Plachta na levoboku u zádě!“

Hlídka nejspíš podřimovala, protože loď, jež se k nim blížila, bylo snadno vidět i z paluby. Elrik ustoupil stranou, po palubě totiž chvátal kapitán, snědý Tarkešan.

„Co je to za loď, kapitáne?“ houkl Chmurlun.

„Pantanžská triréma – válečné plavidlo. Chtějí nás taranovat.“ Kapitán pospíchal dál a křičel na kormidelníka, ať otočí loď.

Elrik s Chmurlunem přešli po palubě, aby si mohli trirému lépe prohlédnout. Měla černou plachtu, byla černě natřená a bohatě zlacená a u každého vesla seděli tři veslaři, a ne dva jako u nich. Byla to velká loď, a přesto ladná, s vysokou zakřivenou zádí a nízkou přídí. Nyní již viděli, jak rozráží vodu velkým klounem pobitým mosazí. Měla dvě třícípé plachty a vítr vanul v její prospěch.

Veslaři se v panice snažili otočit loď podle kormidelníkových rozkazů. Vesla se zmateně zvedala a klesala a Chmurlun se s pousmáním obrátil k Elrikovi.

„To nemůže vyjít. Radši si přichystej meč, příteli.“

Pan Tang byl ostrovem zcela lidských čarodějů, kteří chtěli dosáhnout stejné moci jako dávné Melniboné. Jejich flotily patřily mezi nejlepší v Mladých královstvích a útočili téměř všude bez rozdílu. Pantanzským teokratem, vůdcem urozených kněží, byl Džagrín Lern, jenž údajně uzavřel dohodu s mocnostmi Chaosu a měl v úmyslu ovládnout svět.

Elrik na Pantanzany pohlížel jako na povýšence, kteří nemají nejmenší naději napodobit jeho předky, ale i on musel uznat, že jejich loď vypadá působivě a v bitvě s tarkešskou galérou hravě zvítězí.

Zakrátko už byla mohutná triréma skoro u nich a kapitán i kormidelník umkli, jelikož jim došlo, že nedokážou zabránit nárazu. Kloun je zasáhl do zádi a udělal do ní pod hladinou díru, rozdrčené dřevo jen drsně zakřupalo.

Elrik stál na místě a sledoval, jak z trirémy vrhají na palubu galéry železné háky. Tarkešané přebíhali na zád' a chystali se čelit útočníkům, ač poněkud polovičatě, neboť věděli, že s dobře vycvičenou a dobře vyzbrojenou pantanžskou posádkou se nemůžou vůbec měřit.

Chmurlun naléhavě křikl: „Elriku – musíme jim pomoci!“

Elrik neochotně přikývl. Runový meč z pochvy u pasu vytahoval nerad. Připadalo mu, že jeho moc poslední dobou vzrostla.

To už válečníci v šarlatových zbrojích přeskakovali k čekajícím Tarkešanům. První vlna udeřila na námořníky širokými meči a bitevními sekerami a přinutila je ustoupit.

Elrikovi sjela ruka k jílci Bouřavy. Když meč sevřel a tasil, čepel podivně, znepokojivě zasténala, jako by hořela očekáváním, a po celé délce ji obalila tajuplná černá záře. Nyní zbraň v Elrikově ruce tepala jako živá bytost a albín se s ní rozběhl na pomoc tarkešským námořníkům.

Polovina obránců již padla, a zatímco ostatní couvali, Elrik s Chmurlunem v závěsu se hrnuli dopředu. Elrik máchl velkým černým mečem shora dolů, rozťal jednoho obrněnce od ramene až po spodní žebra a výrazy ve tvářích válečníků v šarlatových zbrojích se změnilly z kruté vítězoslavných ve vylekané.

Elrika i jeho meč očividně poznávali, neboť byli oba proslulí. Chmurluna si, byť to byl zkušený šermíř, téměř nevšimli, jelikož jim došlo, že mají-li přežít, musejí se plně zaměřit na skolení Elrika.

Bouřava sklízela duše a Elrika nyní ovládala stará, divoká žízeň po krvi, zděděná po předcích. On a meč se stali jedním a to zbraň vše řídila, nikoliv Elrik. Muži všude okolo padali k zemi a řvali spíše hrůzou než bolestí, když jim docházelo, co z nich meč vytahuje. Čtyři se na Elrika vyřítily, sekery jen svištěly. Jednomu srazil hlavu, druhého ťal hluboko do bránice, třetímu usekl paži a poslednímu zanořil hrot meče do srdce. Nato Tarkešané zajásali, přidali se k Elrikovi s Chmurlunem a vyčistili potápějící se galéru od útočníků.

Elrik zavyl jako vlk, chytil se lana – které bylo součástí lanoví černo-zlaté trirémy – a přehoupl se na palubu cizího plavidla.

„Za ním!“ zahřímál Chmurlun. „Je to naše jediná naděje – tahle loď je vyřízená!“

Triréma měla na přídi a na zádi zvýšenou palubu. Na té příďové stál kapitán, nádherně oděný v šarlatu a modři, zděšený vývojem událostí. Očekával, že kořist získá bez námahy; teď to vypadalo, že se kořistí má stát on!

Elrik se k němu probíjel a Bouřava pěla kvílivou píseň, píseň současně vítězoslavnou a extatickou. Zbylí válečníci se na něj již nevrhali, soustředili se na Chmurluna velícího tarkešské posádce, a Elrik tak měl volnou cestu ke kapitánovi.

Kapitána, člena teokracie, bude těžší porazit než jeho muže. Jak se k němu Elrik blížil, všiml si, že mu zbroj podivně září – byla očarovaná.

Kapitán samotný byl podobný ostatním takovým – podsaditý, s mohutnými vousy, zákeřnými černými očima a výrazným zahnutým nosem. Rty měl tlusté a červené, mírně se usmíval a sekerou v jedné ruce a mečem ve druhé čekal na Elrika, ženoucího se k němu po schodech.

Elrik chytil Bouřavu oběma rukama a pokusil se ho bodnout do břicha, kapitán ale ukročil stranou, mečem výpad zastavil a sekerou v levačce se Elrikovi ohnal po nechráněné hlavě. Albín se musel vyklonit, až zavrával a upadl, a sotva se odkulil, do paluby těsně vedle jeho ramene udeřil široký meč. Bouřava jako by se sama od sebe zvedla, vykryla ránu sekerou a vzápětí řála vzhůru a přesekla jí topor. Kapitán zaklel, zničenou sekeru odhodil, sevřel široký meč oběma rukama a napřáhl se. Bouřava opět jednala o něco rychleji, než by zvládl sám Elrik. Hrot vyrazil ke kapitánovu srdci. Očarovaná zbroj ho na vteřinu zastavila; potom se však Bouřava s pronikavým, mrazivým, kvílivým zpěvem zachvěla, jako by sbírala sílu, a opět bodla. A kouzelná zbroj pukla jako skořápka ořechu a protivník, s rukama stále napřaženými k útoku, stál před Elrikem s holou hrudí. Vytřeštil oči. Ucouvl, zapomněl, že má napřaženou zbraň, upřeně zíral na zlý runový meč a ten ho zasáhl pod hrudní kost a zajel do něj. Kapitán se zašklebil, zakňoural, upustil zbraň a místo ní sevřel čepel, jež z něj vysávala duši.

„U Čardrose – ne – ne – ááá!“

Zemřel s vědomím, že před pekelným mečem v rukou albína s vlčí tváří není v bezpečí ani jeho duše.

Elrik vyprostil Bouřavu z jeho mrtvoly, meč mu předal ukradenou energii a on se hned cítil svěžeji a odmítal se zamyslet nad tím, že čím víc Bouřavu používá, tím víc ji potřebuje.

Z posádky trirémy žili už jenom otroci za vesly. Paluba se ale notně nakláněla, poněvadž kloun dosud vězel v potápějící se tarkešské lodi, a nadto s ní byli spojení háky.

„Přesekejte lana a začněte couvat – honem!“ křikl Elrik. Námořníkům došlo, co se děje, a rychle ho běželi poslechnout. Otroci se chopili vesel a kloun se s úpěním popraskaného dřeva uvolnil. Lana přetali a od zničené galéry se osvobodili.

Elrik spočítal přeživší. Zbyla necelá polovina posádky; a kapitán padl při prvním náporu. Elrik promluvil k otrokům.

„Toužíte-li po svobodě, tak dobře veslujte do Dhakosu,“ zvolal. Slunce zapadalo, nyní však velel on a rozhodl se, že poplují i v noci, za svitu hvězd.

Chmurlun nevěřicně zařval: „Proč jim nabízíš svobodu? Mohli bychom je v Dhakosu prodat a dostali bychom tak zaplacenou za dnešní námahu!“

Elrik pokrčil rameny. „Svobodu jim nabízím proto, že jsem se tak rozhodl, Chmurlune.“

Zrzek si povzdechl, obrátil se a jal se dohlížet na shazování mrtvých a raněných přes palubu. Usoudil, že albína nikdy nepochopí. Nejspíš to tak bude nejlepší.

A tak se stalo, že Elrik připlul do Dhakosu s určitou pompou, třebaže původně chtěl do města vklouznout, aniž ho někdo pozná.

Nechal Chmurluna dojednat prodej trirémy a rozdělit peníze mezi sebe a posádku, nasadil si na hlavu kápi, prodral se davem, který se u lodi shlukl, a zamířil do hostince u západní městské brány.

Pokud chcete vědět, co se Elrikovi přihodí
v hostinci u západní městské brány, pořídte si
sběratelské vydání prvního svazku
legendární fantasy ságy Elrik z Melniboné
na www.mysterypress.cz/elrik.

Elrik